

Enkele avonturen

uit

Tarzan's Jeugd

UIT HET AMERIKAANSCH

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

TARZAN REDT DE MAAN.

De maan scheen in een wolkenloozen hemel – een groote, gezwollen maan, die zoo dicht bij de aarde scheen te zijn, dat men zich afvragen kon of zij niet langs de kreunende boomtoppen schuurde. Het was nacht en Tarzan was buiten in den jungle – Tarzan, de aap-mensch, machtig vechter, machtig jager. Waarom hij zich door de dichte schaduwen van het donkere woud slingerde, zou hij u niet hebben kunnen zeggen. Niet omdat hij honger had – hij had dien dag goed gegeten en in een veilige schuilplaats lag wat er overgebleven was gereed voor het geval hij weer trek mocht krijgen. Misschien had de levensvreugde zelve hem gedwongen zijn ligplaats in de boomen te verlaten, om zijn spieren en zintuigen te stalen tegen den junglenacht, en bovendien werd Tarzan steeds door een groote weetgierigheid geprikkeld.

De jungle, die onder de heerschappij van Kudu, de zon, staat, is een heel andere jungle dan die, welke door Goro, de maan, beheerscht wordt. De jungle van overdag heeft zijn eigen aspect – zijn eigen lichten en schaduwen, zijn eigen vogels, zijn eigen bloemen, zijn eigen dieren; zijn geluiden zijn de geluiden van den dag. De lichten en schaduwen van den nachtelijken jungle zijn even verschillend als men zich voorstellen kan, dat de lichten en de schaduwen van een andere wereld verschillen van die van onze wereld; zijn dieren, zijn bloemen, zijn vogels zijn niet die van den jungle van Kudu, de zon.

Om die verschillen vond Tarzan het prettig bij nacht den jungle te doorzoeken. Niet alleen was het leven een ander leven, maar het was rijker aan romantiek en ook rijker aan gevaren, en voor Tarzan van de Apen was gevaar de specerij van het leven. En de geluiden van den junglenacht – het gebrul van den leeuw, het geschreeuw van den luipaard, het afschuwelijk gelach van Dango, den hyena, klonken den aap-mensch als muziek in de ooren.

Het zachte loopen van ongeziene voeten, het ritselen van bladeren en grassen bij het langs gaan van wilde dieren, het fonkelen van oogen, die vlamden door de duisternis, de millioenen geluiden, die getuigden van het zich voortplantende leven, dat men kon hooren en ruiken, vormden de bekoring van den nachtelijken jungle voor Tarzan.

Dien nacht had hij een wijden kring omgeslingerd – naar het Oosten eerst en daarna naar het Zuiden, en thans ging hij weer

terug in Noordelijke richting. Zijn oogen, zijn ooren, zijn neus waren steeds op hun *qui vive*. Vermengd met de geluiden, die hij kende, waren vreemde geluiden – spookachtige geluiden, die hij nooit gehoord had, voordat Kudu zijn legerstede onder den uitersten rand van het groote water had opgezocht – geluiden, die toebehoorden aan Goro, de maan, en aan de geheimzinnige periode van Goro's suprematie. Deze geluiden deden Tarzan dikwijls in een diep gepeins verzinken. Zij verbijsterden hem, omdat hij meende zijn jungle zóó goed te kennen, dat er niets onbekends meer voor hem was. Soms dacht hij, dat evenals kleuren en vormen bij nacht schenen te verschillen van hun aspect overdag, ook de geluiden met het gaan van Kudu en het komen van Goro veranderden, en deze gedachten wekten in zijn brein een vaag vermoeden, dat misschien Goro en Kudu op deze veranderingen invloed uitoefenden. En wat was in dat verband natuurlijker dan dat hij ten slotte aan de zon en aan de maan een individualiteit ging toeschrijven, die even werkelijk was als de zijne? De zon was een levend wezen en beheerschte den dag. De maan, begiftigd met hersens en wonderbaarlijke krachten, beheerschte den nacht.

Zoo werkte de ongeoefende menschegeest, die door den donkeren nacht van onwetendheid tastte naar een verklaring van de dingen, die hij niet aanraken of ruiken of hooren kon, en van de groote, onbekende natuurkrachten, die hij niet zien kon.

Terwijl Tarzan in Noordelijke richting verder trok, drong de lucht van de Gomangani, vermengd met den scherpen geur van houtrook, in zijn neusgaten door. De aapmensch bewoog zich snel voort in de richting, vanwaar de lucht op het zachte nachtwindje tot hem gebracht werd. Dan filterde de rosachtige schijn van een groot vuur door het gebladerte voor hem, en toen Tarzan in de boomen daar vlak bij staan bleef, zag hij een zestal zwarte krijgers dicht bij het vuur zitten. Het was blijkbaar een jachtgezelschap uit het dorp van Mbonga, dat in den jungle door de duisternis overvallen was. In een ruimen kring om zich heen hadden zij een doornenboma gebouwd, die, naar zij hoopten, met het vuur de grootere roofdieren op een afstand zou houden.

Dat die hoop geen vaste overtuiging was bleek uit den zeer tastbaren angst, waarin zij, met groote oogen en bevend, in elkaar gehurkt zaten, want reeds brulden Numa en Sabor door den jungle in hun richting. Er waren andere wezens ook in de schaduwen aan gene zijde van het vuur. Tarzan kon hun gele oogen daar zien fonkelen. De zwarten zagen ze en rilden. Dan stond een hunner op, nam een brandenden tak uit het vuur en slingerde dien naar de oogen, die onmiddellijk verdwenen. De zwarte ging weer zitten. Tarzan zag, dat het verscheidene minuten duurde vóór de oogen weer te voorschijn kwamen.

Dan kwamen Numa, de leeuw, en Sabor, zijn wijfje. De andere oogen weken naar rechts en naar links voor het dreigend gegrom der groote katten, en daarna fonkelden alleen de groote oogappels

van de menscheneters uit de duisternis. Enkele zwarten wierpen zich voorover en steunden en zuchtten; maar degene, die kort te voren den brandenden tak geslingerd had, slingerde er nu weer een recht in het gezicht van de hongerige leeuwen en ook zij verdwenen, zooals daareven de kleinere lichten verdwenen waren. Tarzan stelde in dat alles veel belang. Hij zag nu een nieuwe reden, waarom de zwarten 's nachts vuren lieten branden – een andere reden dan die, welke verband hielden met warmte, licht en koken.

De wilde dieren van den jungle waren bang voor vuur en dus was vuur in zekeren zin een bescherming tegen hen. Tarzan zelf voelde een zeker ontzag voor vuur. Eens had hij bij het doorzoeken van een verlaten vuur in het dorp der zwarten, een gloeiende kool opgeraapt. Sedert dien was hij op een eerbiedigen afstand gebleven van dergelijke vuren als hij ze gezien had. Eenmaal was voldoende.

Gedurende enkele minuten, nadat de zwarte den brandenden tak geworpen had, lieten de oogen zich niet meer zien, ofschoon Tarzan het zachte loopen van pooten om zich heen hooren kon. Dan flitsten nogmaals de twee vurige plekken, die de terugkomst van den heer van den jungle verkondigden, en een oogenblik later, iets lager, de oogen van Sabor, zijn wijfje.

Eenigen tijd bleven zij daar staren – een constellatie van vurige sterren in den junglenacht – dan ging de leeuw langzaam naar den boma toe, waar slechts één zwarte in bevenden angst ineengedoken zat. Toen deze eenzame waker zag, dat Numa weer naderde, wierp hij opnieuw een brandenden tak en evenals tevoren trok Numa zich weer terug en met hem Sabor, de leeuwin; maar niet zoo ver ditmaal en niet voor zoo langen tijd. Bijna onmiddellijk keerden zij zich om en begonnen om den boma te loopen, hun oogen steeds gericht op het vuur, terwijl dof keelgebrom hun toenemend misnoegen bewees. Achter de leeuwen gloeiden de vlammeende oogen van de kleinere satellieten, totdat de donkere jungle om het kamp der zwarte mannen met plekken vuur bezaaid was.

Steeds en steeds weer wierp de zwarte krijger zijn kleine takken naar de twee groote takken; maar Tarzan zag, dat Numa er nu nog maar weinig aandacht aan schonk. De aapmensh hoorde aan Numa's stem, dat de leeuw honger had, en vermoedde, dat hij zich voorgenomen had zich aan een Gomangani te goed te doen; maar zou hij dichter bij de gevreesde vlammen durven komen?

Juist terwijl die gedachte Tarzan bezig hield, hield Numa met het rusteloos heen en weer loopen op en keek naar den boma. Een oogenblik bleef hij roerloos staan – alleen krulde zijn staart zenuwachtig op en neer – terwijl Sabor rusteloos doorloopen bleef. De zwarte krijger riep zijn makkers toe, dat de leeuw kwam, maar zij waren te angstig en te bevreesd om iets anders te doen

dan nog dichter bij elkaar te kruipen en nog luider te steunen.

Een vlammenend tak grijpend, wierp de man dien recht in het gezicht van den leeuw. Een woedend gebrul, gevolgd door een vluggen aanval. Met één enkelen sprong was het dier over den boma, terwijl met bijna gelijke behendigheid de krijger dien aan de andere zijde oversprong en, de gevaren, die in de duisternis mochten loeren, riskeerend, naar de dichtstbijzijnde boom vloog.

Numa was bijna even gauw uit den boma als hij erin gekomen was, maar toen hij over de lage doornenhaag terug sprong, nam hij een gillenden neger mede. Zijn slachtoffer langs den grond sleepend, liep hij terug naar Sabor, de leeuwin, die zich bij hem voegde, samen trokken zij de donkerste in, terwijl het woest gebrul zich vermengde met de doordringende gillen van den ten doode gedoemden man.

Op korten afstand van den gloed bleven de leeuwen staan; dan volgde een korte opeenvolging van ongewoon boosaardig gegrom en gebrul, waarin de kreten en schreeuwen van den zwarte ophielden – voor altijd.

Dan kwam Numa weer terug in het licht van het vuur. Hij sprong opnieuw in den boma en de afgrijselijke tragedie werd nu met een ander kermend slachtoffer voor de tweede maal opgevoerd.

Tarzan stond op en rekte zich lui uit. Het schouwspel begon hem te vervelen. Hij gaapte en ging terug naar de open plek, waar de troep in de boomen eromheen slapen zou.

Maar zelfs toen hij zijn oude plekje gevonden en zich lekker neergelegd had, voelde hij geen lust om te slapen. Nog lang bleef hij liggen denken en dromen. Hij keek op naar den hemel en staaarde naar de maan en de sterren. Hij vroeg zich af, wat zij waren en welke macht hen belette te vallen. Steeds was hij vol vragen betreffende de dingen, die om hem heen gebeurden, geweest; maar er was nooit iemand geweest om op zijn vragen te antwoorden.

In zijn jeugd had hij willen *weten* en daar hem toen bijna alle wetenschap ontzegd was, was hij nu, in zijn manlijke jaren, nog steeds vervuld met de groote, onbevredigde weetgierigheid van een kind.

Hij was er nooit volkomen tevreden mede te zien, dat er dingen gebeurden – hij wilde weten *waarom* zij gebeurden. Het geheim des levens interesseerde hem grootelijks. Het wonder van den dood kon hij niet ten volle peilen. Bij ontelbare gelegenheden had hij het inwendige mechanisme van zijn prooi onderzocht en een paar maal had hij de borstholte van slachtoffers nog tijdig kunnen openen, om het hart te zien kloppen.

Door ervaring had hij geleerd, dat een mes, door dat orgaan gestoken, negen van de tienmaal onmiddellijk den dood veroorzaakte, terwijl hij een tegenstander ontelbare malen op andere plaatsen steken kon, zonder hem zelfs buiten gevecht te stellen. En zoo was hij ertoe gekomen om het hart of zooals hij het noemde,

„het roode ding, dat ademt” als den zetel van den oorsprong van het leven te gaan beschouwen.

De hersenen en het functionneeren daarvan begreep hij in het geheel niet. Dat zijn zintuigelijke waarnemingen naar zijn hersens overgebracht en daar vertaald, geclassificeerd en geordend werden ging boven zijn begrip. Hij dacht, dat zijn vingers wisten, wanneer zij iets aanraakten, dat zijn oogen wisten, wanneer zij zagen, zijn ooren wisten, wanneer zij hoorden, zijn neus wist, wanneer hij rook.

Hij beschouwde zijn keel, zijn opperhuid en zijn hoofdharen als de drie voornaamste plaatsen van emoties. Toen Kala gedood was, had hij een buitengewoon benauwd gevoel in zijn keel gehad; de aanraking met Histah, de slang, gaf hem een onaangename gewaarwording over zijn geheele huid, terwijl de nadering van een vijand zijn haren te berde deed rijzen.

Stel u, als u kunt, een kind voor, vervuld met de wonderen der natuur, barstend van vragen en slechts omgeven door wilde dieren van den jungle, wien dergelijke vragen als sanskriet in de ooren klonken. Als hij aan Gunto gevraagd had waardoor het regende, zou de groote aap hem een oogenblik in stomme verbazing aangekeken hebben en dan weer doorgegaan zijn met het interessante en stichtende werk van vlooien vangen; en wanneer hij Mumga, die heel oud was en heel wijs had moeten zijn, maar het niet was, vroeg waarom sommige bloemen zich sloten, wanneer Kudu den hemel verlaten had, ontdekte hij tot zijn groote verbazing, dat Mumga die interessante feiten nog nooit opgemerkt had, ofschoon zij hem tot op een duim nauwkeurig vertellen kon waar de dikste wormen en larven te vinden waren.

Voor Tarzan waren al die dingen wonderen. Zij werkten op zijn intellect en op zijn phantasie. Hij zag de bloemen dicht en open gaan; hij zag bloemen, die zich steeds naar de zon toe keerden; hij zag bladeren zich bewegen, wanneer er zelfs geen koeltje was; hij zag klimplanten als levende dingen op de stammen en over de takken kruipen; en voor Tarzan van de Apen waren de bloemen en de klimplanten en de boomen levende wezens. Hij sprak dikwijls tegen hen, zooals hij sprak tegen Goro, de maan, en Kudu, de zon, en steeds weer werd hij teleurgesteld, omdat zij niet antwoordden. Hij deed hun vragen; maar zij konden niet antwoorden, ofschoon hij wist, dat het fluisteren der bladeren de taal der bladeren was – zij praatten met elkaar.

Den wind schreef hij toe aan de boomen en de grassen. Hij dacht, dat zij zich heen en weer slingerden en zoo den wind schiepen. Op geen enkele andere wijze kon hij dat verschijnsel verklaren. Den regen ten slotte schreef hij toe aan de sterren, de maan en de zon; maar deze hypothese was al heel smakeloos en onpoëtisch.

Toen hij daar dien nacht zoo lag te denken, vond zijn vruchtbare verbeeldingskracht plotseling een verklaring van de sterren en van de maan. Hij raakte er opgewonden door. Taug sliep vrij dicht bij hem. Tarzan ging naar hem toe.

„Taug!” riep hij. Onmiddellijk was de groote aap wakker; zijn haren gingen rechtovereind staan, want hij voelde gevaar door dien nachtelijken oproep. „Kijk eens, Taug!” riep Tarzan uit, terwijl hij naar de sterren wees. „Zie de oogen van Numa en Sabor, van Sheeta en Dango. Zij wachten om Goro heen, om hem te bespringen en te dooden. Zie de oogen en den mond van Goro. En het licht, dat op zijn gezicht schijnt, is het licht van het groote vuur, dat hij aangelegd heeft om Numa en Sabor en Dango en Sheeta bang te maken. Om hem heen zijn de oogen, Taug, je kan ze zien! Maar zij komen niet heel dicht bij het vuur – er zijn weinig oogen vlak bij Goro. Zij zijn bang voor het vuur! Het vuur beschermt Goro tegen Numa. Zie je ze, Taug? Op een goeden nacht zal Numa ergen honger hebben en heel woest zijn – dan zal hij over de doornenhaag, die Goro omgeeft, springen, en we zullen geen licht meer hebben, nadat Kudu zijn legerstede heeft opgezocht – de nacht zal donker zijn met de donkerte, die komt, wanneer Goro lui is en tot laat in den nacht slaapt of wanneer hij overdag door de hemelen loopt en den jungle en zijn volk vergeet.”

Taug keek half idioot naar den hemel en dan naar Tarzan. Een meteor viel, een vlammenden weg door de lucht banend.

„Kijk!” riep Tarzan. „Goro heeft een brandenden tak naar Numa gegooid.”

Taug gromde. „Numa is hier beneden,” zeide hij. „Numa jaagt niet boven de boomen.” Maar hij keek nieuwsgierig en een beetje angstig naar de heldere sterren boven zich, alsof hij ze voor de eerste maal zag, en ongetwijfeld was het de eerste maal, dat Taug de sterren ooit gezien had, ofschoon zij iederen nacht van zijn leven aan den hemel boven hem gestaan hadden. Voor Taug waren zij als de reusachtige jungle-bloemen – hij kon ze niet eten en daarom lette hij er niet op.

Taug was gejaagd en zenuwachtig. Een tijd lang lag hij slapeloos naar de sterren te kijken – de vlammende oogen van de roofdieren, die Goro, de maan omringden – Goro, bij wiens licht de apen dansten bij het slaan op hun aarden trommels. Wanneer Goro door Numa opgegeten werd, zouden er geen Dum-Dums meer kunnen zijn. Taug was overweldigd door die gedachte. Hij keek half angstig naar Tarzan. Waarom was zijn vriend zoo anders dan de andere apen? Geen enkele, dien Taug verder kende, had ooit zulke vreemde gedachten gehad als Tarzan. De aap krabbelde op zijn kop en vroeg zich af, of Tarzan werkelijk een betrouwbare vriend was, maar dan herinnerde hij zich langzaam en met een groote inspanning van zijn denkvermogen, dat Tarzan hem grootere diensten bewezen had dan een van de andere apen, de sterke en verstandige mannetjes van den troep niet uitgesloten.

Tarzan had hem van de zwarten gered op hetzelfde oogenblik, dat Taug gedacht had, dat Tarzan Teeka wilde hebben. Tarzan had Taug's kleine baby van den dood gered. Tarzan had het plan

gevormd en uitgevoerd om Teeka's ontvoerder te vervolgen en haar te redden. Tarzan had zoovele malen ter wille van Taug gevochten en uit wonden gebloed, dat Taug, ofschoon maar een brute aap, een vriendschap voor Tarzan opgevat had, die een gewoonte, een traditie bijna geworden was, die voortduren zou zoolang Taug leefde. Hij gaf nooit eenig uiterlijk blijk van zijn toegenegenheid – hij gromde tegen Tarzan zooals hij tegen de andere mannetjes-apen gromde, die te dicht bij kwamen, wanneer hij bezig was voedsel te zoeken – maar hij zou zich voor Tarzan hebben laten dooden. Hij wist het en Tarzan wist het, maar over zulke dingen spreken de apen niet – daar hun vocabularium voor de fijnere instincten meer uit daden dan uit woorden bestaat. Maar nu was Taug zenuwachtig en toen hij weer in slaap viel, dacht hij nog aan de vreemde woorden van zijn vriend.

Den volgenden dag dacht hij er weer aan en zonder eenige bedoeling van deloyaliteit sprak hij met Gunto over wat Tarzan gezegd had omtrent de oogen, die Goro omgaven, en over de mogelijkheid, dat Numa vroeger of later de maan aanvallen en hem verslinden zou. Voor de apen zijn alle groote dingen in de natuur manlijk en derhalve was Goro, die bij nacht het grootste wezen in den hemel was, voor hen een mannetje.

Gunto beet een afgescheurd stuk van zijn vereelten vinger en herinnerde zich het feit, dat Tarzan eens gezegd had, dat de boomen tegen elkaar praatten, en Gazan vertelde, dat hij den aapmenschen alleen met Sheeta, den panter, in het maanlicht had zien dansen. Zij wisten niet, dat Tarzan een lasso om het wilde dier geworpen en hem aan boom vastgebonden had, vóór hij op den grond kwam en voor de kat ging springen, om hem te plagen.

Anderen vertelden, dat zij Tarzan op den rug van Tantor, den olifant, hadden zien rijden, dat hij den zwarten jongen, Tibo, bij den troep gebracht had, en van de vreemde dingen, waarmede hij in het vreemde leger bij de zee omging. Zij hadden zijn boeken nooit begrepen en nadat hij ze aan een paar van de troep had laten zien en gemerkt had, dat zelfs de plaatjes geen indruk maakten op hun hersens, had hij het niet meer geprobeerd.

„Tarzan is geen aap,” zeide Gunto. „Hij zal Numa hier brengen om ons op te vreten, zooals hij hem Goro zal laten opvreten. We moesten hem dooden.”

Onmiddellijk zette Taug zijn haren op. Tarzan dooden! „Dan zal je eerst Taug moeten dooden!” zeide hij en waggelde weg om voedsel te gaan zoeken.

Maar anderen voegden zich bij de samenzweerders. Zij dachten aan de vele dingen, die Tarzan gedaan had, dingen, die apen niet deden en niet begrijpen konden. Weer liet Gunto zich uit, dat de Tarmangani, de blanke aap, gedood moest worden, en de anderen, vervuld met angst door de verhalen, die zij gehoord hadden, en denkend, dat Tarzan van plan was Goro te vermoorden, begroetten dat voorstel met een instemmend gegrom.

Onder hen bevond zich Teeka, die met open ooren luisterde, maar zij knorde niet mede om haar instemming met het plan te kennen te geven. In plaats daarvan zette zij haar haren rechtoreind en liet zij haar tanden zien, waarna zij Tarzan zoeken ging. Zij kon hem echter niet vinden, daar hij ver weg rondzwierf om vleesch te zoeken. Zij vond echter Taug en vertelde hem wat de andere van plan waren. De groote mannetjes-aap stampte op den grond en brulde. Zijn met bloed doorloopen oogen fonkelden van woede, zijn bovenlip krulde op om zijn vechttanden te ontblooten, en het haar op zijn ruggegraat stond rechtop. Op dat oogenblik snelde een knaagdier over de open vlakke en Taug sprong ernaar toe, om het te grijpen. In een oogwenk scheen hij zijn woede tegen de vijanden van zijn vriend vergeten te hebben; maar zoo is nu eenmaal het gemoed van een aap.

Verscheidene mijlen verder lag Tarzan van de Apen lui op den breeden kop van Tantor, den olifant. Hij krabbelde onder de groote ooren met de punt van een scherp stok en praatte met de groote dikhuid over alles wat zijn brein vervulde. Weinig of niets van wat hij zeide begreep Tantor; maar Tantor is een goede luisteraar. Heen en weer zwaaiend stond hij daar te genieten van het gezelschap van zijn vriend, den vriend, dien hij liefhad, en van de heerlijke gewaarwordingen van het krabbelen.

Numa, de leeuw, ving de lucht van menschen op en sloop voorzichtig nader tot hij zijn prooi op het hoofd van den grooten olifant in het oog kreeg; dan keerde hij zich om en ging, grommend en knorrend, ergens anders een makkelijker buit zoeken.

De olifant ving de lucht op van den leeuw; hij hief zijn slurf op en trompette luid. Tarzan rekte zich eens lekker uit en ging in zijn volle lengte op de ruwe huid liggen. Vliegen zoemden om zijn gezicht; maar met een tak vol bladeren, dien hij van een boom getrokken had, joeg hij ze lui weg.

„Tantor,” zeide hij, „het is heerlijk om te leven. Het is heerlijk in de koele schaduw te liggen. Het is heerlijk naar de groene schaduwen te kijken. Het is heerlijk te kijken naar de groene boomen en de heldere kleuren der bloemen – naar alles wat Bulamutumumo hier voor ons neergezet heeft. Hij is heel goed voor ons, Tantor; Hij heeft jou teere bladeren en bast en rijke grassen gegeven om te eten; aan mij heeft Hij Bara en Horta en Pisah, de vruchten en de noten en de wortelen gegeven. Hij geeft ieder het voedsel, dat hij het lekkerst vindt. Alles wat Hij vraagt, is dat wij sterk en slim genoeg zijn zullen om het te gaan halen. Ja, Tantor, het is heerlijk om te leven en ik zou het vreeselijk vinden te moeten sterven.”

Tantor maakte een geluid in zijn keel en krulde zijn slurf op, om de wang van den aapensch met den vinger aan het einde daarvan te streelen.

„Tantor,” zeide Tarzan dan, „keer om en ga voedsel zoeken in de richting van den troep van Kerchak, zoodat Tarzan, zonder te loopen, op je kop naar huis kan rijden.”

De dikhuid keerde zich om en liep langzaam een breed, door boomen overwelfd pad af, nu en dan eens staan blijvend om een lekker takje te plukken of de eetbare bast van een boom af te rukken. Tarzan lag voorover op den kop en den rug van het dier, zijn hoofd steunend op zijn open handpalmen, zijn ellebogen rustend op den breedten schedel. En zoo trokken zij langzaam voort naar de verzamelplaats van den troep.

Even voor zij uit Noordelijke richting bij de open plek kwamen, naderde uit het Zuiden een stevig gebouwde zwarte krijger, die zich voorzichtig door den jungle bewoog, ieder zintuig op zijn hoede tegen de vele gevaren, die overal langs den weg kunnen schuilen. Toch ging hij onder den verst naar het Zuiden uitgezette schildwacht, die in een grooten boom, welke het van het Zuiden komend pad beheerschte, geplaatst was. De aap liet den Gomangani ongehinderd verder gaan, want hij zag, dat deze alleen was; maar zoodra de krijger op de open plek gekomen was, klonk achter hem een luid „Kreeg-ah!”, onmiddellijk gevolgd door een koor van antwoorden uit verschillende richtingen, terwijl de groote apen in antwoord op den roep van hun makkers door de boomen kwamen toesnellen.

De zwarte man bleef bij het eerste „Kreeg-ah!” staan en keek om zich heen. Hij kon niets zien, maar hij kende de stem van de behaarde boommenschen, voor wie hij en de zijnen bang waren niet alleen om de kracht en woestheid van hun wilde naturen, maar ook door een bijgeloovige vrees, die het gevolg was van het menschachtige uiterlijk der apen.

Maar Bulabantu was geen lafaard. Hij hoorde de apen om zich heen; hij wist, dat ontsnappen waarschijnlijk onmogelijk was; dus bleef hij staan met zijn speer gereed in zijn hand en een oorlogskreet bevend op zijn lippen. Bulabantu, onder-opperhoofd van het dorp van Mbonga, het opperhoofd, zou zijn leven duur verkoopen.

Tarzan en Tantor waren niet ver meer van de open plek af, toen de eerste kreet van den schildwacht door den stillen jungle weerklonk. In een oogwenk sprong de aap-mensch van den rug van den olifant in den dichtstbijzijnden boom en slingerde zich vlug in de richting van de open plek voor de echo's van het eerste „Kreeg-ah!” weggestorven waren. Toen hij er kwam, zag hij een dozijn mannetjes-apen om één enkelen Gomangani staan. Met een vreeselijken gil sprong Tarzan ten aanval. Hij haatte de zwarten zelfs nog meer dan de apen dat deden en hier had hij een prachtige gelegenheid om er een in het open veld te doden. Wat had de Gomangani gedaan? Had hij er een van den troep gedood?

Tarzan vroeg het aan den aap, die het dichtst bij hem stond.

Neen, de Gomangani had niemand kwaad gedaan. Gazan, die op schildwacht stond, had hem door het woud zien komen en den troep gewaarschuwd – dat was alles. De aap-mensch drong zich heen door den kring van mannetjes-apen – waarvan geen enkele zich nog tot een woede had weten op te werken, die groot genoeg was, om een aanval te doen – en kwam op een plek, waar hij den zwarte goed kon opnemen. Hij herkende den man oogenblikkelijk. Den vorigen nacht nog had hij hem in het donker zich zien verdedigen tegen een leeuw, terwijl zijn makkers in de modder aan zijn voeten kropen, te bang zelfs om dat te doen. Hier was een dapper man en Tarzan had een groote bewondering voor dapperheid. Zelfs zijn haat voor de zwarten was niet zoo sterk als zijn bewondering voor moed. Bij iedere andere gelegenheid zou hij met het grootste genot een zwarte gewurgd hebben; maar dezen wilde hij niet dooden – vaag voelde hij, dat de man verdiende te blijven leven, omdat hij den vorigen nacht zijn leven zoo dapper verdedigd had.

Hij wendde zich tot de apen. „Gaat weer voedsel zoeken,” zeide hij, „en laat dezen Gomangani in vrede gaan. Hij heeft ons geen kwaad gedaan en gisterennacht heb ik hem alleen in de jungle met vuur tegen Numa en Sabor zien vechten. Hij is dapper. Waarom zouden wij iemand dooden, die dapper is en ons niet aangevallen heeft? Laat hem gaan.”

De apen gromden. Zij waren met dat voorstel volstrekt niet ingenomen.

„Dood den Gomangani!” riep er een.

„Ja.” brulde een ander. „Dood den Gomangani en den Tarmangani ook!”

„Dood den blanken aap!” schreeuwde Gazan, „hij is heelemaal geen aap, maar een Gomangani met een afgestroopte huid!”

„Dood Tarzan!” brulde Gunto. „Dood, dood hem!”

De mannetjes-apen werkten zich nu inderdaad tot een zenuwachtige woede op, maar meer tegen Tarzan dan tegen den zwarte. Een ruige aap baande zich een weg door hen heen, degene, met wie hij in aanraking kwam, ter zijde slingerend, zooals een sterke man dat kinderen doen zou. Het was Taug – de groote, woeste Taug.

„Wie zegt daar: „Dood Tarzan’?” vroeg hij. „Wie Tarzan doodt, moet Taug ook dooden. Wie kan Taug dooden? Taug zal je ingewanden uitrukken en die aan Dango voor gooien.”

„We kunnen jullie allemaal dooden,” antwoordde Gunto. „Wij zijn met ons velen en jullie maar met weinigen.” En hij had gelijk. Tarzan wist, dat hij gelijk had. Taug wist het ook, maar geen van beiden wilden zij een dergelijke mogelijkheid erkennen. Dat ligt niet in het karakter van mannetjes-apen.

„Ik ben Tarzan,” riep de aapmensch. „Ik ben Tarzan. Machtig jager; machtig vechter. In den geheelen jungle is niemand zoo groot als Tarzan.”

Dan vertelden de mannetjes-apen een voor een hun goede eigenschappen en hun dappere daden. En steeds door kwamen de tegenstanders dichter en dichter en dichter bij elkaar. Op die wijze schroeven de apen zich tot woede op, alvorens zij het gevecht beginnen.

Gunto kwam met zijn stijve pooten vlak bij Tarzan en snoof met ontbloote tanden aan hem. Tarzan liet een dof, dreigend gegrom hooren. Zij zouden die taktiek nog een dozijn malen kunnen herhalen; maar vroeger of later zou een aap met een anderen handgemeen raken, waarna de heele troep aan het rukken en trekken aan hun prooi zou gaan.

Bulabantu, de zwarte krijger, had met van verbazing groote oogen staan kijken van af het oogenblik, dat hij Tarzan een weg door de apen had zien banen. Hij had veel gehoord van dezen blanken duivel, die met de behaarde boommenschen rondzwierf; maar nooit nog had hij hem in het volle daglicht gezien. Hij kende hem goed genoeg uit de beschrijving van hen, die hem gezien hadden en door wat hij van hem waargenomen had bij de verschillende gelegenheden, dat de aapmensch 's nachts in het dorp van Mbonga gekomen was, om een van zijn vele ruwe grappen uit te halen.

Bulabantu kon natuurlijk niets begrijpen van hetgeen er tusschen Tarzan en de apen voorviel; maar hij zag, dat de aapmensch en een der grootste mannetjesapen ruzie hadden met de anderen. Hij zag, dat die twee met hun ruggen naar hem toe stonden en tusschen hem en de rest van den troep, en hij vermoedde, ofschoon het heel onwaarschijnlijk leek, dat zij hem verdedigden. Hij wist, dat Tarzan eens het leven van Mbonga, het opperhoofd, gespaard en dat hij Tibo en Tibo's moeder, Momaija, geholpen had. Dus was het niet onmogelijk, dat hij Bulabantu wilde helpen; maar hoe hij dat zou kunnen doen begreep Bulabantu in het geheel niet, trouwens dat kon Tarzan ook niet, want de overmacht was te groot.

Gunto en de overige apen drongen Tarzan en Taug langzaam naar Bulabantu terug. De aapmensch dacht aan wat hij nog kort te voren tegen Tantor gezegd had: „Ja, Tantor, het is heerlijk om te leven. En ik zou het vreeselijk vinden te moeten sterven.” En thans wist hij, dat hij op het punt stond om te sterven, want de woede der groote mannetjesapen tegen hem werd steeds grooter. Steeds hadden velen hunner hem gehaat en allen hadden hem met wantrouwen gadeslagen. Zij wisten, dat hij anders was. Tarzan wist het ook; maar hij was blij, dat hij het was – hij was een *mensch*; dat had hij geleerd uit zijn prentenboeken en hij was heel trotsch op die onderscheiding. Maar dadelijk zou hij een dood mensch zijn.

Gunto maakte zich tot den aanval gereed. Tarzan kende de teekenen. Hij wist, dat de rest van den troep mede zou aanvallen. Dan zou het gauw voorbij zijn. Iets bewoog zich tusschen het

gebladerte aan de andere zijde van de open plek. Tarzan zag het juist op het oogenblik, dat Gunto met een vreeselijken gil van een uitdagenden aap naar voren sprong. Tarzan liet een eigenaardig geluid hooren en dook ineem, om den schok op te vangen, Taug deed hetzelfde en Bulabantu, zeker thans, dat die twee aan zijn zijde streden, velde zijn speer en sprong tusschen hen in om den eersten aanval van den vijand te breken.

Tegelijkertijd drong van uit den jungle achter de aanvallende apen een reusachtig lichaam in de open ruimte. Het trompetten van een dollen olifant overstemde schel de kreten der anthropoïden, toen Tantor over de open plek zijn vriend te hulp snelde.

Gunto werd geen oogenblik handgemeen met den aapmensch. Het vreeselijke getrompet van Tantor's uitdaging deed de apen naar de boomen vluchten. Taug vloog met hen mede. Alleen Tarzan en Bulabantu bleven staan, de laatste, omdat hij zag, dat de blanke duivel niet weg liep en omdat hij den moed had een zekeren en vreeselijken dood onder de oogen te zien, naast hem, die zeer duidelijk zijn leven voor hem in de waagschaal gesteld had.

Maar tot zijn groote verbijstering zag de Gomangani, dat de reusachtige olifant plotseling voor den aapmensch stil bleef staan en hem met zijn lange, kronkelende slurf streelde.

Tarzan wendde zich tot den zwarte. „Ga!” zeide hij in de taal der apen en wees in de richting van het dorp van Mbonga. Bulabantu begreep het gebaar, zoo niet het woord, en liet het zich geen tweemaal zeggen. Tarzan bleef hem na staan kijken tot hij uit het gezicht verdwenen was. Hij wist, dat de apen niet zouden volgen. Dan zeide hij tegen den olifant: „Licht mij op!” En de olifant zette hem voorzichtig op zijn kop.

„Tarzan gaat naar zijn hut bij het groote water,” riep de aapmensch tegen de apen in de boomen. „Jullie allen zijn dwazer dan Manu, behalve Taug en Teeka. Taug en Teeka mogen Tarzan komen opzoeken, maar de anderen moeten wegblijven. Tarzan wil niets meer te maken hebben met den troep van Kerchak.”

Hij zette Tantor met een vereelte teen aan en het groote dier liep de open plek over, terwijl de apen hen nakeken tot zij door den jungle opgezwolgen waren.

Vóór de avond viel doodde Taug Gunto, met wien hij over zijn aanval op Tarzan ruzie gezocht had.

Een maand lang zag de troep niets van Tarzan van de Apen. Velen hunner dachten waarschijnlijk geen oogenblik aan hem, maar er waren er enkelen, die hem meer misten dan Tarzan vermoedde. Taug en Teeka wenschten dikwijls, dat hij weer terug was, en Taug besloot wel twaalf maal Tarzan in zijn hut aan de zee te aan opzoeken, maar telkens kwam er iets tusschen.

Op een nacht dat Taug slapeloos naar den besterden hemel lag te kijken, dacht hij aan de vreemde dingen, die Tarzan vroeger eens tegen hem geopperd had – dat de lichte stippen de oogen

waren van vleescheters, die in het donker van den jungle-hemel lagen te wachten om op Goro, de maan, te springen en hem te verslinden. Hoe meer hij over de zaak dacht, des te onbegrijpelijker werd zij voor hem.

En toen gebeurde er iets vreemds. Juist toen Taug naar Goro keek, zag hij een gedeelte van één rand verdwijnen, precies alsof iets eraan knaagde. Groter en groter werd het gat in Goro's zijde. Met een gil sprong Taug op. Zijn angstige „Kreeg-ahs!” brachten den verschrikten troep gillend en schetterend naar hem toe.

„Kijk!” riep Taug, terwijl hij naar de maan wees. „Kijk! Het is zooals Tarzan gezegd heeft. Numa is door de boomen gesprongen en verslindt Goro. Jullie hebben Tarzan uitgescholden en hem uit den troep gejaagd. Zie nu eens hoe wijs hij was. Laat een van jullie, die Tarzan haatte, Goro gaan helpen. Kijk, de oogen in den jungle zijn allemaal om Goro. Hij is in gevaar en niemand kan hem helpen – niemand behalve Tarzan. Dadelijk zal Goro door Numa verslonden zijn en wij zullen geen licht meer hebben, nadat Kudu zijn legerstede opgezocht heeft. Hoe zullen we den Dum-Dum kunnen dansen zonder het licht van Goro?”

De apen beefden en grienden. Iedere manifestatie der natuurkrachten vervulde hen steeds met angst, want zij konden die niet begrijpen.

„Ga Tarzan halen!” riep er een en dan herhaalden zij als in koor: „Tarzan!” „Haal Tarzan.” „Hij zal Goro redden.” Maar wie zou bij nacht door den donkeren jungle trekken om hem te halen?

„Ik zal gaan,” bood Taug aan en een oogenblik later was hij door de stygische duisternis op weg naar de kleine, door land ingesloten haven aan de zee.

En terwijl de troep wachtte, keken zij naar het langzame verslinden van de maan. Reeds had Numa er een groot halfcirkel-vormig stuk uit gevreten. In ieder geval zou Goro heelemaal weg zijn voor Kudu weer terugkwam. De apen beefden bij de gedachte aan de eeuwigdurende donkerte bij nacht. Zij konden niet slapen. Rusteloos bewogen zij zich hier en daar tusschen de takken der boomen, kijkend naar Numa van den hemel, die Goro verslond, en luisterend of Taug nog niet met Tarzan terugkwam.

Goro was bijna heelemaal verdwenen, toen de apen de twee, op wie zij wachtten, hoorden naderen, en kort daarop slingerde Tarzan, gevolgd door Taug, zich in een boom vlak bij hen.

De aapmensch verspilde geen tijd met ijdele woorden. In zijn hand had hij zijn langen boog en op zijn rug hing een koker vol met pijlen, vergiftigde pijlen, die hij evenals den boog uit het dorp der zwarten gestolen had. Hij klom in een grooten boom, steeds hooger en hooger, tot hij stond op een zwaaienden tak, die onder zijn gewicht ver naar beneden boog. Daar had hij een onbelemmerd uitzicht op den hemel. Hij zag Goro en het diepe gat, dat de hongerige Numa in zijn glanzende oppervlakte gemaakt had.

Zijn gezicht opheffend naar de maan, schreeuwde Tarzan zijn vreeselijke uitdaging uit. Zwak en van heel uit de verte kwam als antwoord het gebrul van een leeuw. De apen beefden. Numa van den hemel had Tarzan geantwoord.

Dan legde de aap mensch een pijl op zijn boog, trok de schacht ver naar achteren en richtte de punt op het hart van Numa, waar hij in den hemel Goro lag te verslinden. Een scherp gesis weerklonk, toen de losgelaten pijl de donkere lucht inschoot. Telkens en telkens weer liet Tarzan van de Apen zijn pijlen op Numa los en in dien tusschentijd zaten de apen van Kerchak's troep in angst en beven tegen elkaar gedrukt.

Eindelijk klonk een blijde kreet van Tarzan's lippen. „Kijk! Kijk!” riep hij uit. „Numa is gedood. Tarzan heeft Numa gedood! Zie! Goro komt uit de buik van Numa te voorschijn!” En inderdaad kwam de maan geleidelijk te voorschijn uit wat haar dan ook verslonden had, hetzij het Numa, de leeuw, was of de schaduw der aarde. Maar wanneer gij een aap van Kerchak's troep hadt willen overtuigen, dat iets anders dan Numa dien nacht Goro bijna verslonden had, of dat een ander dan Tarzan den stralenden god van hun woeste en geheimzinnige riten gered had van een vreeselijken dood, dan zou u dat groote moeite – en een gevecht gekost hebben.

En zoo kwam Tarzan van de Apen terug bij den troep van Kerchak en met zijn terugkomst deed hij een groote schrede voorwaarts naar het koningschap, dat hij ten slotte verkreeg, want thans beschouwden de apen hem als een hooger wezen.

In den geheelen troep was er slechts één, die zeer skeptisch gestemd was omtrent de aannemelijkheid van Tarzan's merkwaardige redding van Goro en die ééne was, hoe vreemd het ook schijnen moge, Tarzan van de Apen.